

Tea Stilton

El Fantasma de l'Òpera

de Gaston Leroux

Estrella Polar

Tea Stilton

El Fantasma de l'Òpera

Estrella Polar

El nom de Geronimo Stilton i Tea Stilton i tots els personatges i detalls relacionats amb ells són *copyright*, marca registrada i llicència exclusiva d'Atlantyc S.p.A. Tots els drets reservats. Es protegeixen els drets morals de l'autor.

Text original de Gaston Leroux lliurement adaptat per Tea Stilton

Coordinació de textos de Chiara Richelmi / Atlantyc, SpA

Col·laboració editorial de Silvia Gilardi

Coordinació editorial i editing de Daniela Finistauri

Coberta: Carla Debernardi (disseny) i Erika De Giglio (color)

Disseny gràfic de la coberta: Federica Fontana

Il·lustracions de la història: Carolina Livio i Barbara Pellizzari (disseny),

Valeria Cairoli (tinta) i Daria Cerchi (color)

Il·lustracions de l'anex: Carolina Livio (disseny), Valeria Cairoli (tinta) i Daria Cerchi (color)

Coordinació artística: Andrea Alba Benelle

Projecte gràfic i compaginació: Federica Fontana

Idea original d'Elizabetta Dami

Títol original: *Il Fantasma dell'Opera*

© de la traducció: 2021, Maria Llopis Freixas

© 2019 - Mondadori Libri S.p.A. de PIEMME

www.geronimostilton.com

© 2021, Editorial Planeta, S. A.

© 2021, de l'edició en llengua catalana: Edicions 62, S. A.

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

www.geronimostilton.cat

International Rights © Atlantyc S.p.A., Via Leopardi 8, 20123 Milà - Itàlia

foreignrights@atlantyc.it / www.atlantyc.com

Primera edició: març del 2021

ISBN: 978-84-18443-62-6

Dipòsit legal: B. 2.462-2021

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de **paper ecològic** i procedeix de boscos gestionats de manera **sostenible**.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Stilton és el nom d'un famós formatge anglès. És una marca registrada de l'Associació de Fabricants de Formatge Stilton. Per a més informació, www.stiltoncheese.com.

El fantasma!

Al famós Teatre de l'Òpera de París tot estava a punt per a la gran festa de gala organitzada en homenatge als directors Debienne i Poligny.

Tots dos, que estaven a punt de deixar el càrrec, havien decidit celebrar el seu últim dia en la direcció de l'*Òpera* amb un espectacle grandíós. Hi eren presents tots els músics més famosos del moment, disposats a exhibir-se davant d'un públic nombrós i elegant, abillat per a l'ocasió, que esperava amb molta impaciència que per fi s'obris el teló.

Darrere els bastidors, les *ballarines* s'estaven posant els tutús brillants i les sabates de puntes, quan una

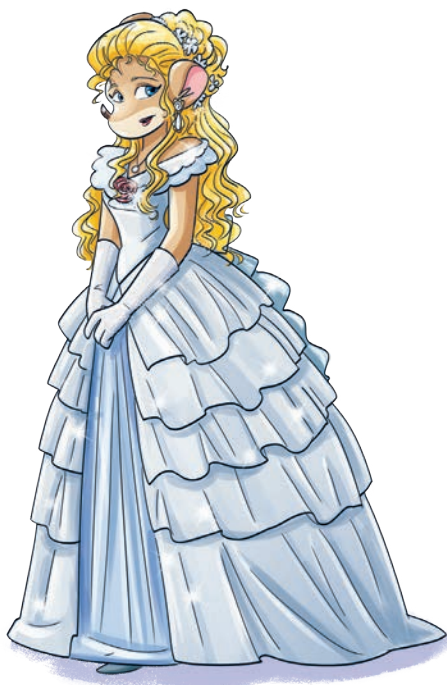

El fantasma de l'Òpera

companya seva, la petita Cécile Jammes, va entrar al camerino cridant:

—El *fantasma*! Era ell, l'he vist!

A l'estança, plena de gom a gom, es va produir una gran confusió. Just en aquell moment, la *Christine Daaë*, una jove cantant de l'Òpera, caminava pel passadís davant del camerino del cos de ball.

Estava molt emocionada perquè aquell vespre feia el seu debut: la primera cantant, la *CARLOTTA GIUDICELLI*, estava indisposada i li havia tocat substituir-la.

La Christine esperava estar-ne a l'altura...

En sentir els crits procedents del camerino, la *noia* va treure el cap per la porta, amoïnada.

—Què passa? —va preguntar.

—La petita Jammes ha vist

el *fantasma de l'Òpera!* —va contestar de seguida una de les ballarines.

La Christine es va dirigir amb dolçor a la noieta, que semblava encara molt esverada:

—N'estàs segura, Cécile? Potser tan sols era una ombra...

La ballarina va fer que no amb el cap.

—No era una *ombra!* Era un senyor molt elegant, duia una capa i una màscara!

La Christine va pensar que la descripció s'adeia amb la que havia fet temps enrere en Joseph Buquet, un dels encarregats de la tramoia de l'escenari del *teatre*.

De fet, la petita Jammes no era la primera que afirmava que havia vist el fantasma: també en Buquet explicava sovint que s'havia trobat cara a cara amb un *misteriós* home emmascarat a les escales que duïen sota l'escenari. Les ballarines van continuar discutint de manera animada fins que una d'elles, la Meg Giry, va prendre la paraula i va afirmar amb posat seriós:

—Crec que la Cécile només ha vist un dels músics i s'ha pensat que era el fantasma...

El fantasma de l'Òpera

—Així que no creus en el fantasma? —li va preguntar una companya.

—I tant que sí! El fantasma *existeix*, però no porta capa —va contestar la Meg, molt segura de si mateixa.

—I com ho saps? —va preguntar la Cécile.

—Ho sé perquè m'ho ha dit la meva mare! —va contestar rabent la noieta.

Madame Giry treballava d'acomodadora al *Teatre de l'Òpera*.

—El fantasma assisteix a tots els espectacles des de la llotja núm. 5, però ningú pot saber quin aspecte té perquè... és invisible! —va continuar la Meg.

La Christine escoltava aquestes paraules una mica pensativa. Feia temps que es deia que rondava un fantasma per l'Òpera, però molts creien que només era una *llegenda*, una broma o el fruit de la imaginació d'algun empleat una mica impressionable. De tota manera, el teatre era ple de racons amagats, on es podien produir fets misteriosos.

Un soroll de passos ràpids pel passadís va fer retornar la jove *cantant* dels seus pensaments.

El fantasma!

—Qui deu ser, *Christine?* —va preguntar una ballarina, molt espantada.

—Podria ser el fantasma! —va exclamar la petita James—. No obriu!

El fantasma de l'Òpera

Els passos es van aturar tot just davant de la porta del camerino.

—Meg! Meg, obre, soc jo!

La Meg va reconèixer la veu de la seva mare i va córrer a obrir la porta.

Madame Giry hi va entrar rebentada, amb les

DONCS sí...

mans al pit per refer-se de la correguda que havia fet. Quan va haver recuperat l'alè, va dir:

—Tinc una notícia terrible...

En Joseph Buquet és mort!

—Madame, com diu? —va exclamar la Christine.

—Doncs sí —va continuar la dona—. Uns maquinistes l'han trobat sota l'**escenari**.

—Oh, pobre Buquet —va sospirar la cantant.

Madame Giry va abraçar la seva filla i va dir en veu baixa:

—Ja ho deia jo, que no havia d'anar a parlar amb el fantasma. A ell no li agrada que el **molestin**...

—Què hi té a veure el fantasma? —va preguntar la Christine, que havia sentit les paraules de la dona.

La mare de la Meg se li va atansar amb el posat de qui està a punt de revelar un terrible secret.

—A prop d'en Buquet han trobat una corda.

—Una **corda?!?**

—Sí. Però quan, poc després, els maquinistes han tornat allà sota, la corda havia desaparegut...

La Christine estava molt inquieta, però no va poder preguntar res més perquè un tècnic de l'escenari va anar a cridar-la:

—Vinga! **Entres a escena!**